

moj Pſchichod wumoz, so so wjazy nebudzeće widzić a czerpieć trebac.

Munje jako Pſetr wot teho fromneho Lotha praji, so we ſwojim Szaju beš tymi bešbožnymi Ludzimi we Sodomu žiwu byč dyrbeſche, kotſiž jemu ſchitku Kſchiwdu wopokafachu ſjich nepotſiwym Sadzerženjom, a cziwilowachu jeho fromnu Duſchu wot jehoneho Dnja do drugeho ſe ſwojimi nepravymi Skutkami a Dječami, kotrež ſo prajicē nehodja, a dyrbeſche je widzić a ſlyſchecē ſe ſwojimaſ newinowatymaſ Wocjomaj a Wuſchomaj, hacē woni doſz ſrawi bjechu, a Boh dale wotczakowacē nemožeſche, da pſchindzeſchtaj dwaj Zandzelaj, a wedziſchtaj teho fromneho Lotha ſteho Mjeſta wohn. Tedom je bewſcheho Zwybela jemu to jene ſurowe Poladanje bylo, dyž je widzil, so ſu ſo Nebesa ſaczornike, wokolo neho ſo blyſkalo a rimalo, dyž ſu Wroczeſje ſo roſtornyle, a ſapoczalo Schwabyl a Wohen deſje padacē, a Semja ſo wotewrila, a ſchitko ſaſypala je.

So ſo Loth nedyrbjal na tym poſtrozicē, neje možno; ale won mjejeſche podla ton Troſcht, so tajke ſurowe Poladanje jemu neplači, ale tym Sodomſkim, kotſiž bjechu ſara ſli Ludjo byli, a nebjechu ſo zyli pohypſchowacē, czi ſo tajkeho wohenjoweho Deſſcheza niz jeno dyrbjachu ſtrozicē, ale tež we nim Konz wſacē a do Grunta teje Helje cžanyč. Temu fromnemu Lothej pak bjeſche to kajž rjany Shtom, kotryž na Ljeto wohn bje a ſo njetko ſapoczne ſelenicē. Pſchetož won widziſche pſchi tym Božu Pomoz a nadneſahowanje pſched tymi Bešbožnymi.

Tak ſo nam tež, jeli so so doczakamy, na ſudnym Dnju pojndze, ſurowje budze kwiđenju, dyž budza Nebesa a Semja ſapoczecē luty Wohen byč. Ale Kſcheſzijan ſo nedyrbi dacē temu Poladanju molicē, ale poſtluhecē, kak ſo Kryſtus wuloži, menujzy, so to

rjane Keženje, rjana ſelena Hatofka je. Hacē pak runje na tajkim ſurowym Poladanju ta Natura ſo poſtroži, da tola Wutroba na tym Słowi wižy, a ſo pſchecziwo temu ſwobnkomentu Poladanju poſplyni a rekne: D nepoſtrož ſo, ſchak to niczo ſleho a ſchodneho neje a neſjewi, ale so moſ Wumoznik a moje Wumozenje bliſko je! Budž powitany tehodla moſ Božo, moſ luby Kneže Kryſche! Pſchindž, kajž ja moje žiwu Dny huſto proſyl a požadał ſym, so by twoje Kraleſtvo kemni pſchiſchto, a teho Czerta Kraleſtvo junu pſcheſtalo! Shtuž teho Kneſa Kryſtuſa tak horjewſacē može, ton dze we Wokomifnenju do teje wječneje Kraſnoſzje, dzež won kajž jaſne Słonzo ſwjecicē budze.

Na tajke Waſchnje wuczi naſ naſch luby Kneſ Kryſtus ton ſudny Džen prawje ſpoſnacē, so bychmy wedzili, ſchto na nim mamy, a kežomu jeho Pſchichod doczakacē a cžoho ſo nadzijecē dyrbimy. Ton Bamž prjeduje wot Kryſtuſa, so je ſurowy Ssudnik, kotrehož Mjew ſnaſchimi Skutkami ſpokojicē dyrbimy. Tež so dyrbimy ſo kтым Sſwjatym wolacē, a jich Proſtwu pytacē, jeli so nochzemy ſatamani byč. Pſchetož we Podjanſtwi ſu ſchudžom Kryſtuſa tak wotmolowali, so, k Ssudnu pſchindžo, Mecē a Prut we Grezi dzerzi, kotrež woboje na jeho Mjew pokafuje. Dofelž pak Marija, a Jan, ton Ghezenik, jemu k Wokej ſtejitaj, da ſu woni trychpamy a druhich Sſwjatych Proſtwu pytali, a ktejſamej Nadziju mjeli. Kajž ton fromny Woczež Bernardus tež tajke Wyſlje mjejeſche, so dyž ta Macē Marija ſwojemu Ssynej te Madra pokaze, da ji niczo ſapodžicē nemože.

To je ſchak wjeſte Wobſwjetsenje, so neſju Kryſtuſa prawje ſeſnali, tež niz jeho Słowa ſroſemili, a je tak to prawe Poſnacze